

Arrest

nr. 234 846 van 3 april 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 23 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 juli 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 31 juli 2018 om internationale bescherming. Op 26 juni 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 27 juni 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde A. A. (...) te heten en van Palestijnse origine te zijn. U bent een soennitische moslim. U bent geboren op 30 december 1993 in Gaza. U en uw familie zijn geregistreerd bij UNRWA. U en uw familie woonden in Gaza stad. Uw vader werkte sinds 1993 of 1994 bij de Palestijnse overheid. In zijn laatste functie werkte hij als kolonel bij de afdeling brandstoffen van binnenlandse zaken. Sinds de machtsovername door Hamas oefent hij deze job niet meer uit, hij opende dan een parfumwinkel. Uw vader ontvangt een pensioen van de Palestijnse Autoriteit.

In 2007 of 2008 werd er een moskee gebouwd op tien meter van jullie woning. De moskee behoorde tot de Al-Qassam brigade die gelinkt is aan Hamas. U en uw familie waren gekant tegen de bouw van de moskee. Uw vader stelde voor een crèche in plaats van een moskee te bouwen, maar dit werd geweigerd. U was tegen de bouw van de moskee en maakte altijd ruzie hierover. Op een dag in 2007 of 2008 werd u door een gemaskerde persoon meegenomen toen u voor uw huis zat. U werd geblinddoekt naar een onbekende bestemming gebracht. Daar werd u hard geslagen, uw pols was ernstig gekneusd. U werd diezelfde dag vrijgelaten.

Na het behalen van uw middelbaar diploma wou u het land verlaten. In 2011 ging u tandheelkunde studeren in Egypte. U verbleef er legaal met een verblijfsvergunning in het kader van uw studies. Tot 2014 reisde u ongeveer twee keer per jaar terug naar Gaza om uw familie te bezoeken. Bij het oversteken van de grens in Rafah deed men soms vervelend, soms werd u teruggestuurd en soms werden uw sigaretten en medicatie afgenomen.

Tijdens uw verblijf in Gaza in september 2014 zag u op een dag leden van Hamas of Al-Qassam buiten zitten. U zei tegen hen dat ze een gevaar vormden voor jullie en dat de oorlog nog niet voorbij was. Ze zeiden u niet te bemoeien met hun zaken en er ontstond een discussie. Daarna kreeg u een oproepingsbrief waarin u gevraagd werd u aan te melden bij de dienst interne veiligheid. U meldde zich aan op 13 september 2014. De onbekende persoon met wie u daar sprak zei u uw mond te houden, hij zei ook dat ze bereid waren u te beschuldigen van het lekken van informatie naar Egypte en dat het geen probleem was om u te executeren. Daarna wou u niet meer in het land blijven. Op 29 september 2014 verliet u de Gazastrook en reisde u terug naar Egypte waar u uw studies verderzette. Na uw vertrek ontving uw familie nog een oproepingsbrief gericht aan u op 21 oktober 2014.

U keerde niet meer terug naar Gaza. U behaalde in Egypte een bachelordiploma in tandheelkunde en deed een jaar stage. Uw Egyptische verblijfsvergunning was geldig tot 31 oktober 2017. U kon de verblijfsvergunning niet meer verlengen en u besloot naar Europa te reizen. Uw ouders en uw zus kwamen u bezoeken in Egypte, u verloofde zich tijdens hun bezoek met R. T. J. (...), die van Palestijnse origine is en in Egypte verblijft, en u gaf uw paspoort mee met uw ouders toen ze terugreisden naar Gaza. Twintig dagen tot een maand later werd het paspoort teruggestuurd naar u met een visum voor Turkije erin.

Op 30 maart 2018 verliet u Egypte. U reisde per vliegtuig op legale wijze met uw eigen paspoort en een visum naar Turkije. U verbleef twee maanden in Turkije en werkte er in een schoenenwinkel. Daarna reisde u op illegale wijze naar Griekenland. Vanuit Griekenland reisde u per vliegtuig met een Franse identiteitskaart op naam van een zeker Gabriel naar België, waar u op 10 juli 2018 aankwam.

Op 31 juli 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U vraagt bescherming omdat u in uw land vervolgd wordt en uw mening, met name over de moskee, niet vrij kan uiten. Bij terugkeer naar Gaza vreest u gedood te worden of beschuldigd te worden van spionage.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw huidige en uw vorige paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw diploma van de middelbare school, uw universitair diploma, een kopie van uw stagecertificaat, kopieën van een pagina van het paspoort van uw vader, vier kaarten van uw vader en een document in verband met het pensioen van uw vader, een kopie van de registratie bij UNRWA van uw familie en kopieën van twee oproepingsbrieven.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst 1D sluit alleen personen uit die “thans” de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uit van de vluchtelingenstatus. Het Hof van Justitie oordeelde in het arrest Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, §§ 50-51) dat uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1D van het Verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten (§ 51). In El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (HvJ 19 december 2012 C-364/11, § 52) verduidelijkte het Hof dat artikel 1D moet worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asielerzoek in een lidstaat. Het loutere feit dat verzoeker een registratiekaart van UNRWA neerlegt volstaat niet om aan te tonen dat u kort voor het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen/genoten. In casu werd vastgesteld dat u niet heeft aangetoond daadwerkelijk en kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de door UNRWA geboden hulp te hebben ingeroepen, en dit om onderstaande redenen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u laatst in de Gazastrook verbleef in september 2014. U was toen van Egypte, waar u sinds 2011 studeerde en verbleef, naar Gaza gereisd, en op 29 september 2014 keerde u van Gaza terug naar Egypte en sindsdien ging u niet meer terug naar Gaza (CGVS, p. 4). U verbleef vanaf dan onafgebroken in Egypte tot uw vertrek van Egypte naar Turkije op 30 maart 2018 (CGVS, p. 4). Aangezien u de laatste jaren voor uw vertrek naar Europa buiten het mandaatgebied van UNRWA verbleef hebt u de door UNRWA geboden hulp niet ingeroepen kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Bovendien verklaarde u dat ten tijde van uw vroegere verblijf in Gaza uw vader jullie medische kosten zelf moest betalen in plaats van dat die betaald werden door UNRWA en dat de enige UNRWA bijstand die u toentertijd genoot gratis scholing tot de negende klas was (CGVS, p. 10). Aangezien u in 2011 afstudeerde van de middelbare school (zie door u neergelegd diploma) dateert uw scholing aan UNRWA-scholen van enkele jaren daarvoor, dit is dus allerm minst kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming.

Daar u niet heeft aangetoond daadwerkelijk en recent de bijstand van UNWRA te hebben ingeroepen, valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U bent er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken omwille van volgende redenen.

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen dat u vervolgd wordt door Hamas omwille van uw uitingen gericht tegen de moskee dichtbij uw huis. Vooreerst is het opmerkelijk dat u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) helemaal niet vermeldde dat u in 2007 of 2008, nadat u gevochten had met iemand van de moskee, geblinddoekt meegenomen werd door een gemaskerde persoon naar een onbekende plaats waar u heel hard geslagen werd (vragenlijst CGVS en notities van

het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 15). Nochtans is dit het ernstigste feit dat u zou meegemaakt hebben wanneer het geheel van uw asielrelaas in beschouwing genomen wordt. Gevraagd waarom u geen melding maakte van dit incident bij de DVZ, zei u dat uw problemen te maken hebben met 2014 en dat het voor u het voornaamste was om de zaken van 2014 te vertellen (CGVS, p. 18). Dat u naliel over dit incident, dat nochtans ook in verband staat met het uiten van uw mening over de moskee, te vertellen bij de DVZ doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid ervan. De vaststelling dat u deze gebeurtenis niet belangrijk genoeg achtte om erover te vertellen bij de DVZ relativeert minstens de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate. Bovendien stelt het CGVS vast dat u dit vermeende incident op geen enkele wijze staft. Hoewel u verklaarde twee maanden in het gips gezeten te hebben (CGVS, p. 15) legde u geen enkel medisch of ander document neer dat uw verwondingen zou kunnen staven.

Voorst stelt het CGVS vast dat u sinds het begin van de bouw van de moskee in 2007 tot september 2014 geen ernstige problemen kende, uitgezonderd bovenvermeld incident dat weinig geloofwaardig is. Gevraagd of er u ooit iets overkomen is tussen bovenvermelde vasthouding in 2007 of 2008 en 2014, antwoordde u slechts dat u in Egypte studeerde en dat u die jongens probeerde te vermijden omwille van dat incident met uw pols (CGVS, p. 16). Hierover dient opgemerkt te worden dat u pas in 2011 in Egypte ging studeren (CGVS, p. 4) en dat u dus na uw vermeende vasthouding nog verscheidene jaren continu in Gaza verbleef, klaarblijkelijk zonder problemen. De enige problemen waarvan u melding maakte tot 2014 waren problemen bij de grens. U verklaarde dat ze vervelend deden bij de grensovergang in Rafah en dat uw sigaretten, tabak en medicijnen er soms afgenomen werden (CGVS, p. 16, 17). U beweert dat alle diensten samenwerkten om u lastig te vallen en dat ze het allemaal weten wanneer een persoon geïnterviewd wordt, maar u hebt echter geen concrete aanwijzingen dat dit de reden is voor het afnemen van uw spullen aan de grens (CGVS, p. 16, 17). U geeft zelf aan dat het de realiteit was dat de personen die uw spullen afnamen dit wellicht deden om ze door te verkopen en om er geld mee te verdienen (CGVS, p. 17). U slaagde er bijgevolg niet in het CGVS te overtuigen van een oorzakelijk verband tussen uw problemen aan de grensovergang en uw protesten tegen de moskee. Zelfs indien u wel een dergelijk verband zou kunnen hardmaken, quod non, dient er vastgesteld te worden dat de problemen aan de grens waarvan sprake onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beschouwd te kunnen worden.

Uw bewering dat u in 2011 in Egypte ging studeren omwille van uw problemen in verband met de moskee en omdat u een hekel had aan de hele situatie overtuigt ook niet. U verklaarde immers dat de voornaamste reden voor uw studies in Egypte uw punten waren, die waren namelijk te laag om tandheelkunde te studeren in de Gazastrook (CGVS, p. 11, 15).

Uw verklaringen over de vermeende gebeurtenissen ten tijde van uw laatste verblijf in Gaza in september 2014 en in de periode daarna wijzen evenmin op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde dat de onbekende persoon van de interne veiligheid bij wie u zich op 13 september 2014 aanmeldde na ontvangst van een oproepingsbrief, ermee dreigde u te beschuldigen van spionage en aangaf dat het geen probleem was voor hen om te executeren (CGVS, p. 16). U bent echter nooit effectief beschuldigd van spionage (CGVS, p. 17). Op 21 oktober 2014 kwam men een tweede oproepingsbrief voor u afleveren bij u thuis, zo verklaarde u (CGVS, p. 18). Uw vader zou toen gezegd hebben dat u vertrokken was en sindsdien is men niet meer naar uw woning gekomen op zoek naar u (CGVS, p. 18). Dat Hamas u bij uw aanmelding op 13 september 2014 vrijuit liet gaan, u nooit effectief beschuldigde en na één bezoek aan uw huis in oktober 2014 geen verdere stappen ondernam om u te zoeken wijst erop dat u allerm minst een doelwit was van Hamas. De vaststelling dat uw familie in Gaza geen problemen heeft momenteel versterkt dit vermoeden nog (CGVS, p. 8). Hoewel u verklaarde dat uw vader een paar keer teruggestuurd werd toen hij naar u in Egypte probeerde te reizen en [Hamas] toen een paar keer tegen uw vader zei dat ze op uw terugkeer aan het wachten waren en dat ze niet wilden dat uw vader u ging bezoeken, verklaarde u in eerste instantie dat de reden voor het terugsturen van uw vader aan de grens zijn job als ambtenaar was (CGVS, p. 16, 19). Bovendien merkt het CGVS op dat uw vader er toch in slaagde om na uw vertrek uit Gaza in 2014 een drietal keer naar Egypte te reizen om u te bezoeken (CGVS, p. 19).

Het CGVS merkt voorts op dat u verklaarde reeds in september 2014 Gaza verlaten te hebben omwille van de door u beweerde vrees voor vervolging en dat u in oktober 2014 nogmaals opgeroepen werd, waarna u niet meer terugkeerde naar Gaza (CGVS, p. 19). Toch wachtte u tot maart 2018 alvorens Egypte te verlaten richting Europa en daar voor het eerst een verzoek om internationale bescherming in

te dienen. Gevraagd waarom u pas in 2018 naar Europa vertrok nadat u problemen gehad had in 2014, zei u dat u geen andere oplossing had en dat u bezig was met uw studies (CGVS, p. 19). Dat u uw studies prioritair achtte en pas na het verkrijgen van uw diploma en voltooiën van uw stage stappen zette om internationale bescherming te verkrijgen relativeert de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging aanzienlijk.

Met betrekking tot uw vader dient opgemerkt te worden dat er geen aanwijzingen zijn dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van zijn vroegere job bij de Palestijnse overheid. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw vader in 2006 moest stoppen met zijn job en intussen gepensioneerd is (CGVS, p. 5). Daarnaast stelt het CGVS vast dat uw vader geen ernstige problemen heeft ervaren omwille van zijn vroegere job. U verklaarde dat uw vader altijd lastiggevallen en gepest wordt door Hamas omwille van zijn werk (CGVS, p. 8). Meer specifiek haalde u aan dat uw vader soms moest stoppen als hij onderweg was met de auto en dat de verduistering op de ramen van zijn auto weggehaald werd (CGVS, p. 8). Dergelijke pesterijen zijn onvoldoende zwaarwichtig om te kwalificeren als vervolging of ernstige schade, laat staan dat er in uw hoofde sprake zou zijn van vervolging of ernstige schade.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Uw huidige paspoort, vorige paspoort, identiteitskaart en geboorteakte hebben enkel betrekking op uw identiteit, die niet in twijfel getrokken wordt door het CGVS. De documenten met betrekking tot uw scholing en stage in Gaza en Egypte hebben geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. De kopie van de UNRWA registratiekaart dateert van 26 januari 2014 en toont hoogstens aan dat u toentertijd geregistreerd was bij UNRWA, dit document toont echter niet dat u recent door UNRWA geboden hulp hebt ingeroepen. De kopieën van de oproepingsbrieven hebben een geringe bewijswaarde gezien kopieën makkelijk bewerkt kunnen worden door middel van knip- en plakwerk. De kopieën van documenten met betrekking tot uw vader, met name een pagina van zijn paspoort, vier kaarten en het document van het Palestinian Pension Agency, vormen hoogstens een aanwijzing met betrekking tot uw vaders identiteit, zijn vroegere job, rang en huidige pensioen. Deze documenten hebben echter geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig en onvoldoende zwaarwichtig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook

in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socioeconomisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

U verklaarde vooreerst zelf dat jullie niet echt arm of rijk zijn, maar een beetje tussenin (CGVS, p. 6). Uw vader heeft voldoende inkomen om het gezin te onderhouden, naast het geld van zijn pensioen – volgens het door u neergelegde attest een maandelijks bedrag van 4624 shekel, wat ruim 1100 EUR is – heeft hij ook nog inkomen van een parfumwinkel (CGVS, p. 5, 6). Twee van uw broers dragen financieel bij door les te geven (CGVS, p. 6, 7). Uw broer E. (...) is nog bezig met zijn studies verpleegkunde, uw zus D. (...) gaat naar school en uw zus N. (...) studeert tandheelkunde in Egypte (CGVS, p. 7). Voorts blijkt dat u uw universitaire studies tandheelkunde in Egypte deed en dat alle kosten hiervoor, met name het inschrijvingsgeld, dat het eerste jaar het aanzienlijke bedrag van 2400 USD bedroeg en de daaropvolgende jaren de helft, uw logies in een appartement dat u samen met vrienden huurde, kosten om te eten en dergelijke, volledig betaald werden door uw familie (CGVS, p. 11). Dat uw familie voldoende geld heeft om twee kinderen in het buitenland te laten studeren is een sterke aanwijzing dat jullie financiële situatie meer dan behoorlijk is. Voorts blijkt dat de woning waar u verbleef toen u in de Gazastrook woonde eigendom is van uw familie en dat deze woning vrij groot is (CGVS, p. 7). U zei immers dat er een garage is voor de auto die uw vader bezit, een grote gastenkamer, een grote zaal, drie slaapkamers, een vrije kamer, nog een andere kamer, drie toiletten, een balkon en een keuken (CGVS, p. 8). Hier bovenop werd nog een appartement bijgebouwd voor uw broer M. (...), die recent trouwde, en uw andere broer (CGVS, p. 7, 8). Daarnaast stelt het CGVS vast dat u twee maternale tantes en één oom hebt die sinds lang in Zweden verblijven en de Zweedse nationaliteit hebben (CGVS, p. 10). Hoewel er problemen zouden zijn tussen deze oom en uw moeder, blijkt uit uw verklaringen dat uw tante in Zweden u herhaaldelijk ondersteunde, zo gaf zij geld aan uw ouders bij feesten en werd dat geld gebruikt om uw studies te financieren (CGVS, p. 11, 21). Uw familie in Zweden leende u ook een deel van het geld dat u nodig had om uw reis naar Europa te bekostigen (CGVS, p. 21). Uit het geheel van deze elementen blijkt dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is en dat op ondersteuning van uw familie kan rekenen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 31 mei 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. Meer recent, in maart en mei 2019, werd langeafstandsraketten afgevuurd op Israëlisch grondgebied. Deze werden beantwoord door Israëlische bombardementen waarbij doelwitten die een band hebben met Hamas en IS gevisieerd werden. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Sinds 6 mei 2019 is er een staakt-het-vuren van kracht.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de verslagperiode gedood (60-80%) of verwond (80-98%) werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in eind maart en begin mei 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Gaza en hierbij verwijst naar de moskee gelinkt aan Al-Qassam die dichtbij uw woning ligt en waar soms leden van Hamas of Al-Qassam zitten of een vlag geplaatst wordt die een doelwit zou(den) kunnen vormen (CGVS, p. 15) dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u op geen enkele wijze aangetoond hebt dat de moskee in kwestie gelinkt is aan Al-Qassam. Het CGVS merkt voorts op dat deze moskee volgens uw verklaringen in 2007 of 2008 – intussen ruim tien jaar geleden - gebouwd werd en dat noch u, noch uw familieleden

in al de jaren sindsdien het slachtoffer zijn geweest van willekeurig geweld omwille van nabijheid bij de moskee. Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat de huizen van burgers gelegen in de nabijheid van moskeeën een doelwit vormen van de Israëlische veiligheidsdiensten, noch blijkt hieruit dat de mate van geweld nabij moskeeën zodanig hoog is dat er een dermate grote dreiging is voor de burgerbevolking die er in de buurt woont om een reëel risico op ernstige schade te lopen. Er dient overigens vastgesteld te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat uw familie nog steeds woonachtig is in hetzelfde huis, daar zelfs een verdieping bijbouwde en het blijkbaar niet opportuun achtte huisvesting te zoeken op een andere plek in de stad waardoor jullie zichzelf niet aan een dergelijk risico zouden blootstellen. Aldus moet worden vastgesteld dat u geen bewijs levert dat u specifiek zal worden geraakt om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, zodat de mate van willekeurig geweld die vereist is om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus in uw hoofde niet lager moet worden ingeschat.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen of problemen waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. X).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te

vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 28 februari 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinai. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische militieën, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds

mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) *iuncto* artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt Algerije ontvlucht te zijn omdat hij er geen verblijfsrecht meer had en onmogelijk naar Gaza te kunnen terugkeren omwille van zijn persoonlijke problemen met Hamas.

Na het definiëren van het begrip “vluchteling” past verzoeker de vier elementen van deze definitie als volgt toe op zichzelf:

“1) zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België waar hij zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 31 juli 2018.

2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De verzoeker om internationale bescherming moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Verweerster haalt in de bestreden beslissing aan dat er kan geconcludeerd worden dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond.

Uit wat hierna volgt zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en hij geen andere keuze had dan Palestina en Egypte te verlaten.

- *Problemen in 2007-2008 met Hamas*

Verweerster acht de problemen van verzoeker ongeloofwaardig aangezien verzoeker deze niet aanhaalde tijdens zijn eerste (korte) interview bij Dienst Vreemdelingenzaken. Nochtans haalde verzoeker meteen, aan het begin van zijn onderhoud bij verweerster, de problemen aan die hij had tijdens dit eerste interview.

“(…)”

(Administratief dossier van verzoeker, p. 2, verzoeker zet vet)

Verzoeker kreeg de kans niet om bijkomende uitleg te geven. Zoals hij duidelijk stelt, mocht hij enkel antwoorden op de gestelde vragen. Bovendien vond het interview plaats zonder tolk, in een taal die niet eens de moedertaal van verzoeker is. Het is bijgevolg bijzonder frappant dat verweerster op basis van het bovenstaande tot de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker besluit.

Daarnaast verwijst verweerster naar het feit dat verzoeker geen documenten voorlegt om deze gebeurtenis te staven. Echter werd het tijdens het onderhoud geen enkele keer aan verzoeker gevraagd om documenten voor te leggen in verband met dit incident. Verzoeker heeft na het verkrijgen van de bestreden beslissing zijn dokter in Gaza gecontacteerd om medische documenten te verkrijgen. Echter zal het niet makkelijk zijn om dit te verkrijgen, gezien het incident inmiddels meer dan tien jaar geleden plaatsvond.

- *Problemen in 2014*

In september 2014 kreeg verzoeker opnieuw problemen met Hamas/Al-Qassam. Na een discussie werd verzoeker door hen opgeroepen. Verzoeker meldde zich aan bij de dienst interne veiligheid en werd mondeling bedreigd. Verzoeker legde hier uitgebreid verklaringen over af tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

“(…)”

(Administratief dossier van verzoeker, p. 16, verzoeker zet vet)

Na zijn vertrek uit Gaza, lichtte de vader van verzoeker Hamas in over diens vertrek. Er kan geen twijfel bestaan over het feit dat Hamas deze verklaring onderzocht en tot het besluit kwam dat verzoekers vader de waarheid vertelde. Aangezien verzoeker het probleem was voor Hamas, en hij effectief het land verlaten had, werd verzoekers familie met rust gelaten.

Verzoeker verbleef na deze problematiek in Egypte, waar hij zijn studies afwerkte. Als student had hij er een verblijfsvergunning, maar na het behalen van zijn diploma werd dit beëindigd. Verzoeker kon onmogelijk nog langer in Egypte blijven, aangezien zijn vergunning verlopen is en hij geen vernieuwing kan krijgen. Egypte kan voor verzoeker niet langer als een eerste veilig land beschouwd worden, waardoor vluchten naar Europa zijn enige oplossing werd.

Verzoeker wenst er ten slotte nog op te wijzen dat hij tot op heden nog steeds door Hamas gezocht wordt. Enkele weken geleden ging de zus van verzoeker, die zoals verzoeker in Egypte studeerde, op bezoek naar Gaza. Aan de grensovergang werd ze door Hamas tegengehouden, en na twee uur wachten werd ze ondervraagd over verzoeker. Er werd haar onder andere gevraagd wat verzoeker in Egypte deed en Hamas liet tevens verstaan dat ze weten dat verzoeker zich momenteel in België bevindt en zij wachten op zijn terugkeer.

Verzoeker heeft dus weldegelijk een ernstige vrees om door Hamas of Al-Qassam vervolgd te worden.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

‘Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoont dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep’
(Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Vanheule, D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, p. 27, nr. 60).

Verzoeker vreest in Gaza vervolgd te worden door Hamas en/of Al-Qassam.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Volgens de heersende rechtsleer:

“De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat zij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging”
(Van Heule D., o.c., nr. 105).

“Traditioneel aanvaardende rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen”
(Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

Gezien de huidige politieke situatie in Gaza en de persoonlijke vrees van verzoeker kan hij de bescherming niet inroepen van de autoriteiten.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker stelt dat het voor hem praktisch onmogelijk is om naar Gaza terug te keren. Daarnaast is er volgens hem sprake van een voortdurende toestand van geweld in Gaza, wat leidt tot systematische en voortdurende schendingen van fundamentele mensenrechten, zodat er een ernstige aantasting is van de menselijke waardigheid en een onmenselijke en vernederende behandeling ten aanzien van de burgers in Gaza.

Verzoeker licht toe dat er dient gekeken te worden naar de actuele veiligheidssituatie in Gaza. Op 30 maart 2018 begonnen de protesten in het kader van de "*Great March of Return*", die elke vrijdag plaatsvonden. Veertig- tot vijftigduizend Palestijnen verzamelden in de buurt van de grens met Israël om het einde van de Israëlische blokkade en het recht op terugkeer van vluchtelingen te eisen. Hoewel deze beweging spontaan ontstond en aanvankelijk apolitiek was, begon Hamas al snel de protesten te coördineren. De situatie escaleerde en de Israëlische autoriteiten probeerden de manifestaties met geweld te onderdrukken. Dit resulteerde in heel wat slachtoffers. Onder de Palestijnen werden 195 mensen gedood en er vielen maar liefst 29.000 gewonden, waaronder heel wat kinderen. Uit recente informatie blijkt dat deze cijfers tot en met 31 mei 2019 reeds opliepen tot 312 doden en 32.373 gewonden. Tot vandaag blijven de wekelijkse protesten plaatsvinden. Tijdens de eerste twee weken van juli 2019 vielen er tijdens de "*Great March of Return*" 359 gewonden. Vrijdag 19 juli 2019 was de 67ste vrijdag waarop geprotesteerd werd. Zo'n 7000 betogers namen deel aan het protest en er vielen 97 gewonden. Verzoeker citeert hiervoor uit rapporten van UNRWA, World Health Organisation en OCHA en uit een artikel van i24 News, die hij bij het verzoekschrift voegt (stukken 4, 5, 6 en 7).

Verzoeker besluit dat de actuele toestand in Gaza duidelijk allesbehalve veilig is en stelt dat objectieve informatie bevestigt dat de algemene veiligheidstoestand bijzonder volatiel is en dat burgers in Gaza, ook vrouwen en kinderen, regelmatig het slachtoffer zijn van het geweld. Hij citeert hierbij onder meer uit persberichten van The Guardian en Times of Israel (stukken 9 en 10). Verzoeker licht verder toe dat er in mei 2019 33 Palestijnen werden gedood, en dat er maar liefst 796 gewonden vielen. Dertig dodelijke slachtoffers vielen er naar aanleiding van willekeurig geweld, met name luchtaanvallen die uitgevoerd werden door Israël. Verzoeker citeert verder uit informatie van Asharq Al-Aswat en van Human Rights Watch (stukken 11 en 12) waaruit volgens hem blijkt dat deze luchtaanvallen voor grote aantallen burgerslachtoffers zorgen. Gelet op deze zorgwekkende en onzekere veiligheidssituatie in Gaza en de onduidelijkheid die er momenteel heerst over het toekomstige Israëlische beleid dient de situatie in Gaza op de voet te worden gevolgd. Het verleden heeft reeds aangetoond dat een staakt-het-vuren weinig soelaas brengt, aldus verzoeker, die citeert uit een persartikel van De Standaard en uit een artikel van Nansen (stukken 13 en 14). Voorts haalt verzoeker aan dat bovendien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) al meermaals oordeelde dat er sprake is van een aanhoudende strijd tussen Israël en Hamas die de veiligheid van alle burgers bedreigt.

Verzoeker besluit dat hij zich als Palestijn in Gaza in een situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Naast de algemene (on)veiligheid, moet volgens verzoeker ook gekeken worden naar de huidige humanitaire situatie. Deze wordt door Nansen als mensonwaardig beschouwd, nu 56 procent van de Gazaanse bevolking onder de armoedegrens leeft, er regelmatige stroomonderbrekingen zijn, er amper toegang is tot drinkbaar water en de gezondheidszorg met chronische tekorten aan medicijnen en medisch materiaal kampt. Verzoeker citeert vervolgens uit informatie van OCHA en Middle East Monitor (stukken 15 en 16).

Ten slotte betoogt verzoeker dat het voor hem in feite onmogelijk is om terug te keren naar Gaza, nu uit recente informatie blijkt dat de grensovergang opnieuw gesloten is omwille van de hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas. Dit werd ook door de Raad bevestigd in het arrest nr. 227 590 van 16 januari 2019. Er zijn praktische belemmeringen en veiligheidsbarrières die een terugkeer naar Gaza belemmeren, waardoor het actueel voor verzoeker niet mogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker meent dat hij op basis van het voorgaande van rechtswege dient erkend te worden als vluchteling, in toepassing van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, minstens dat hem de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de *“Note on UNHCR’s Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* van UNHCR van mei 2013 (stuk 3);
- het rapport *“Gaza’s ‘Great March of Return’, one year on”* van UNRWA van 28 maart 2019 (stuk 4);
- het *“Situation Report: occupied Palestinian territory, Gaza, 01 – 31 May 2019”* van World Health Organization (stuk 5);
- het rapport *“Protection of Civilians: occupied Palestinian territory”* van OCHA van 15 juli 2019 (stuk 6);
- het artikel *“Palestinian Health Ministry: At least 97 injured in Israel-Gaza border protest”* van i24 News van 20 juli 2019 (stuk 7);
- het rapport *“Occupied Palestinian territory Emergency Appeal 2019”* van UNRWA van 29 januari 2019 (stuk 8);
- het artikel *“More than 20 dead as violence flares between Gaza and Israel”* uit The Guardian van 6 mei 2019 (stuk 9);
- het artikel *“After fresh Gaza violence, army said pushing for ‘serious military campaign’* uit The Times of Israel van 14 juni 2019 (stuk 10);
- het artikel *“Israel Strikes Hamas in Gaza, Calling Attack Response to Rocket Fire”* uit Asharq Al-Awsat van 13 juni 2019 (stuk 11);
- het rapport *“Gaza: Unlawful Attacks in May Fighting”* van Human Rights Watch van 12 juni 2019 (stuk 12);
- het artikel *“Nieuwe raketaanvallen in Israël en Gaza ondanks staakt-het-vuren”* uit De Standaard van 26 maart 2019 (stuk 13);
- de Nansen note – 2019/01 *“Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag”* van 5 april 2019 (stuk 14);
- het artikel *“Gaza health sector still struggling to cope with ‘Great March of Return’ injuries”* van UN OCHA van 20 juni 2019 (stuk 15);
- het artikel *“Israel colonel: Reducing humanitarian crisis in Gaza benefits Israel”* uit Middle East Monitor van 3 mei 2019 (stuk 16).

2.2.2. Op 10 maart 2020 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 voegt en refereert aan de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019 en de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019.

2.2.3. Bij een aanvullende nota van 12 maart 2020 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de volgende stukken neer:

- een kopie van zijn Palestijnse identiteitskaart (stuk 17);
- een volmacht aan zijn advocaat (stuk 18);
- een aanvraag tot het verkrijgen van een kopie van zijn dossier (stuk 19);
- een vonnis van de militaire rechtbank (stuk 20);
- een arrest van het hof van beroep (stuk 21);
- een bewijs van verzending van de documenten door zijn broer (stuk 22);
- een lijst van gezochte personen (stuk 23);
- een oproepingsbrief van zijn vader (stuk 24);
- het artikel *“Israël bestookt doelwitten in Syrië en Gaza na raketaanvallen”* uit de Volkskrant van 24 februari 2020 (stuk 25).

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker zijn aanvullende nota van 12 maart 2020 nogmaals neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel

aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met

het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. De Raad benadrukt dat verzoeker de schending van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het eerste middel mist aldus juridische grondslag.

2.3.2.2. Ook de verwijzing in het tweede middel naar het proportionaliteitsbeginsel is in deze niet dienstig. Het komt de commissaris-generaal immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde al dan niet zijn vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de eventuele schade die de beslissing zou kunnen meebrengen voor de vreemdeling valt niet onder voormelde bevoegdheid.

2.3.2.3. Het eerste en het tweede zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker vreest bij een terugkeer naar de Gazastrook gedood te worden of beschuldigd te worden van spionage. Verzoeker en zijn familie zouden gekant zijn geweest tegen de bouw van een moskee in 2007 of 2008 vlakbij hun woning. Op een dag in 2007 of 2008 zou verzoeker door een gemaskerde persoon geblinddoekt zijn meegenomen, hard geslagen zijn, en op dezelfde dag zijn vrijgelaten. In 2011 zou verzoeker naar Egypte zijn gegaan om tandheelkunde te studeren, vanwaar hij ongeveer twee keer per jaar terugreisde naar Gaza om zijn familie te bezoeken. Tijdens zijn verblijf in Gaza in september 2014 zou verzoeker een discussie hebben gehad met leden van Hamas of Al-Qassam. Daarna zou verzoeker een oproepingsbrief hebben gekregen waarin hij gevraagd werd zich aan te melden bij de dienst interne veiligheid. Verzoeker zou zich op 13 september 2014 hebben aangemeld en men zou hem gezegd hebben dat ze bereid waren hem te beschuldigen van het lekken van informatie naar Egypte en dat het geen probleem was om hem te executeren. Op 29 september 2014 zou verzoeker de Gazastrook verlaten hebben en naar Egypte zijn teruggereisd, waar hij zijn studies verderzette. Na zijn vertrek zou verzoekers familie op 21 oktober 2014 nog een oproepingsbrief hebben ontvangen voor verzoeker. Op

30 maart 2018 zou verzoeker Egypte verlaten hebben. Volgens zijn verklaringen is hij na korte verblijven in Turkije en Griekenland op 10 juli 2018 in België aangekomen.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij er niet in slaagde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) ervan te overtuigen dat hij door Hamas vervolgd wordt omwille van zijn uitingen tegen de moskee dichtbij zijn huis, nu (i) hij tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) helemaal niet vermeldde dat hij in 2007 of 2008 door een gemaskerde persoon geblinddoekt werd meegenomen naar een onbekende plaats en daar heel hard geslagen werd, (ii) hij, buiten dit weinig geloofwaardige incident, sinds het begin van de bouw van de moskee in 2007 tot september 2014 geen ernstige problemen kende, (iii) hij verklaarde dat de voornaamste reden voor zijn studies in Egypte zijn te lage punten waren, (iv) Hamas hem bij zijn aanmelding op 13 september 2014 vrijuit liet gaan, hem nooit effectief beschuldigde en na één bezoek aan zijn huis in oktober 2014 geen verdere stappen ondernam om hem te zoeken, (v) zijn familie in Gaza momenteel geen problemen heeft, en (vi) hij pas na het verkrijgen van zijn diploma en het voltooiën van zijn stage stappen zette om internationale bescherming te verkrijgen. Voorts oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de pesterijen die verzoekers vader had ervaren omwille van zijn vroegere job bij de Palestijnse overheid onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kwalificeren als vervolging of ernstige schade en dat er bovendien geen aanwijzingen zijn dat er omwille hiervan in verzoekers hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker ter staving van zijn vluchtproblemen geen enkel sluitend bewijs voorlegt. Over de door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 16, map met 'documenten') wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Uw huidige paspoort, vorige paspoort, identiteitskaart en geboorteakte hebben enkel betrekking op uw identiteit, die niet in twijfel getrokken wordt door het CGVS. De documenten met betrekking tot uw scholing en stage in Gaza en Egypte hebben geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. De kopie van de UNRWA registratiekaart dateert van 26 januari 2014 en toont hoogstens aan dat u toentertijd geregistreerd was bij UNRWA, dit document toont echter niet dat u recent door UNRWA geboden hulp hebt ingeroepen. De kopieën van de oproepingsbrieven hebben een geringe bewijswaarde gezien kopieën makkelijk bewerkt kunnen worden door middel van knip- en plakwerk. De kopieën van documenten met betrekking tot uw vader, met name een pagina van zijn paspoort, vier kaarten en het document van het Palestinian Pension Agency, vormen hoogstens een aanwijzing met betrekking tot uw vaders identiteit, zijn vroegere job, rang en huidige pensioen. Deze documenten hebben echter geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Bij een aanvullende nota van 12 maart 2020 voegt verzoeker bijkomende informatie die zijn verzoekschrift zou ondersteunen. Het betreft vier documenten die hij van zijn broer heeft bekomen en twee documenten die hij via *whatsapp* van zijn vader heeft ontvangen. De Raad stelt vooreerst vast dat de kopie van verzoekers Palestijnse identiteitskaart (stuk 17) zich reeds in het administratief dossier bevindt. Door dit stuk nogmaals bij een aanvullende nota te voegen, werpt verzoeker geen ander licht op de hierboven aangehaalde motieven. De volmacht aan een advocaat (stuk 18) toont enkel aan dat verzoekers vader een advocaat heeft aangesteld om verzoekers belangen in Gaza te verdedigen. Hieruit kan niet blijken dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook gedood zal worden of beschuldigd zal worden van spionage. De aanvraag tot het verkrijgen van een kopie (stuk 19) toont aan dat verzoekers advocaat bij het militaire parket een verzoek heeft ingediend tot het verkrijgen van een kopie van verzoekers strafdossier. Zo hieruit kan worden afgeleid dat er tegen verzoeker een strafzaak lopende is, blijkt hieruit niet dat dit is omwille van de problemen die hij zelf heeft aangegeven en waarvoor hij de Gazastrook ontvlucht is. Uit het vonnis van de militaire rechtbank van 3 mei 2016 (stuk 20) blijkt dat verzoeker bij verstek veroordeeld is tot een gevangenisstraf van zes jaar en uit het arrest van het Hooggerechtshof van 14 januari 2020 (stuk 21) blijkt dat deze veroordeling bevestigd wordt. Uit deze rechterlijke uitspraken kan evenwel niet blijken op basis van welke feiten verzoeker veroordeeld werd, noch dat hij bij terugkeer naar Gaza het risico loopt om te worden beschuldigd van spionage of om te worden gedood omwille van de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten. Uit het vonnis van de militaire rechtbank blijkt overigens dat verzoeker werd aangeklaagd voor "*misbruik van de eenheid van de revolutie voor het jaar 1979*" en "*het proberen van rellen te maken*" en dus niet van spionage. Verzoeker toont hiermee dan ook de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten niet aan. Het

bewijs van verzending van de documenten door verzoekers broer (stuk 22) toont enkel de verzending van documenten aan, doch niet de door verzoeker opgeworpen vervolgingsproblemen. De lijst van gezochte personen (stuk 23) en de oproepingsbrief van verzoekers vader (stuk 24) betreffen slechts fotokopieën en aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. X). Bovendien acht de Raad het merkwaardig dat de lijst van gezochte personen is opgesteld op 12 december 2019, en dus ruim drie en een half jaar nadat verzoeker bij verstek werd veroordeeld door de militaire rechtbank en ongeveer een maand voor de bevestiging van deze veroordeling door het Hooggerechtshof. Dat in de beide rechterlijke uitspraken die verzoeker voorlegt geen gewag wordt gemaakt van spionage en in de lijst met gezochte personen wel gesteld wordt dat de personen op deze lijst “*hebben gespioneerd met Ramallah*”, doet verder afbreuk aan de authenticiteit van deze lijst. Wat de oproepingsbrief van verzoekers vader betreft, kan hier nog aan worden toegevoegd dat deze dateert van 9 oktober 2016 en dat verzoeker hiervan noch in de loop van de administratieve procedure, noch in zijn verzoekschrift gewag heeft gemaakt, niettegenstaande hij op het CGVS nog verklaarde dat hij met iedereen van de familie in Gaza nog in contact is (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8).

Gezien de voorgaande vaststellingen en redenen, oordeelt de Raad dat verzoeker geen sluitend bewijs voorlegt van de door hem aangehaalde problemen die hij in de Gazastreek heeft gekend. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde stukken, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Wat dit betreft, wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker tijdens zijn interview bij de DVZ helemaal niet vermeldde dat hij in 2007 of 2008 door een gemaskerde persoon geblinddoekt werd meegenomen naar een onbekende plaats en daar heel hard geslagen werd en dat verzoeker dit vermeende incident op geen enkele wijze staaft, hoewel hij erdoor volgens zijn verklaringen twee maanden in het gips heeft gezeten. Verzoeker stelt in het eerste middel van zijn verzoekschrift dat hij de kans niet had gekregen om bijkomende uitleg te geven bij de DVZ en enkel mocht antwoorden op de gestelde vragen. Een van de gestelde vragen bij de DVZ betrof nochtans de vraag om in het kort een overzicht te geven van “*alle*” feiten die hebben geleid tot zijn vlucht, zodat niet wordt ingezien dat verzoeker zijn ontvoering en de slagen die hij daarbij zou hebben gekregen – dit zijn de ergste incidenten die verzoeker in zijn verklaringen aanhaalt – niet zou hebben kunnen vermelden. Bovendien werd verzoeker aan het einde van het gehoor bij de DVZ nog gevraagd of hij zijn problemen heeft uiteengezet, of hij naast de aangehaalde problemen nog problemen heeft gehad met zijn autoriteiten of medeburgers en of hij nog problemen had van algemene aard. Vervolgens werd hem nog gevraagd of hij nog iets toe te voegen had. Hoewel zijn verklaring in het Engels werd voorgelezen en dit niet zijn moedertaal is, heeft verzoeker hierover geen opmerking geformuleerd en zijn verklaring ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (adm. doss., stuk 18, vragenlijst). Hoewel verzoeker bij aanvang van zijn gehoor op het CGVS inderdaad had aangegeven dat zijn eerste interview in het Engels was en dat hij wel Engels sprak, maar niet zo goed, gaf hij verder wel aan dat dit interview goed en zonder problemen verlopen was (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2 en 3). Voorts gaf verzoeker bij het CGVS aan dat zijn problemen te maken hadden met 2014 en dat het incident waarbij hij ontvoerd werd en waarbij zijn pols werd gebroken eerder plaats vond en dat het voor hem het voornaamste was om de zaken uit 2014 te vertellen (*ibid.*, p. 18). Hieruit blijkt dus niet dat verzoekers minder goede kennis van het Engels hem belette om bij de DVZ te vertellen over zijn ontvoering, doch dat hij deze gebeurtenis zelf onvoldoende relevant achtte. Verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat de commissaris-generaal op basis van deze omissie in zijn verklaringen niet tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen kan besluiten. De vaststelling dat verzoeker op de DVZ uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft immers op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan, temeer nu verzoeker van deze gebeurtenis geen enkel stavingstuk voorlegt. Dat deze gebeurtenis meer dan tien jaar geleden heeft plaatsgevonden en dat aan verzoeker niet gevraagd werd om hiervan documenten voor te leggen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Bovendien dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker er niet in slaagde te overtuigen dat hij door Hamas vervolgd wordt omwille van zijn uitingen tegen de moskee dichtbij zijn huis.

Zo worden in de bestreden beslissing nog verschillende andere gronden aangehaald op basis waarvan wordt besloten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij door Hamas vervolgd wordt omwille

van zijn uitingen tegen de moskee dichtbij zijn huis. Zo bevat de bestreden beslissing (onder meer) de volgende motieven, die verzoeker volledig ongemoeid laat:

“Voorst stelt het CGVS vast dat u sinds het begin van de bouw van de moskee in 2007 tot september 2014 geen ernstige problemen kende, uitgezonderd bovenvermeld incident dat weinig geloofwaardig is. Gevraagd of er u ooit iets overkomen is tussen bovenvermelde vasthouding in 2007 of 2008 en 2014, antwoordde u slechts dat u in Egypte studeerde en dat u die jongens probeerde te vermijden omwille van dat incident met uw pols (CGVS, p. 16). Hierover dient opgemerkt te worden dat u pas in 2011 in Egypte ging studeren (CGVS, p. 4) en dat u dus na uw vermeende vasthouding nog verscheidene jaren continu in Gaza verbleef, klaarblijkelijk zonder problemen. De enige problemen waarvan u melding maakte tot 2014 waren problemen bij de grens. U verklaarde dat ze vervelend deden bij de grensovergang in Rafah en dat uw sigaretten, tabak en medicijnen er soms afgenomen werden (CGVS, p. 16, 17). U beweert dat alle diensten samenwerkten om u lastig te vallen en dat ze het allemaal weten wanneer een persoon geïdendeerd wordt, maar u hebt echter geen concrete aanwijzingen dat dit de reden is voor het afnemen van uw spullen aan de grens (CGVS, p. 16, 17). U geeft zelf aan dat het de realiteit was dat de personen die uw spullen afnamen dit wellicht deden om ze door te verkopen en om er geld mee te verdienen (CGVS, p. 17). U slaagde er bijgevolg niet in het CGVS te overtuigen van een oorzakelijk verband tussen uw problemen aan de grensovergang en uw protesten tegen de moskee. Zelfs indien u wel een dergelijk verband zou kunnen hardmaken, quod non, dient er vastgesteld te worden dat de problemen aan de grens waarvan sprake onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beschouwd te kunnen worden.

Uw bewering dat u in 2011 in Egypte ging studeren omwille van uw problemen in verband met de moskee en omdat u een hekel had aan de hele situatie overtuigt ook niet. U verklaarde immers dat de voornaamste reden voor uw studies in Egypte uw punten waren, die waren namelijk te laag om tandheelkunde te studeren in de Gazastrook (CGVS, p. 11, 15).”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekers verklaringen over de vermeende gebeurtenissen ten tijde van zijn laatste verblijf in de Gazastrook in september 2014 en in de periode daarna evenmin wijzen op een gegronde vrees voor vervolging. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“U verklaarde dat de onbekende persoon van de interne veiligheid bij wie u zich op 13 september 2014 aanmeldde na ontvangst van een oproepingsbrief, ermee dreigde u te beschuldigen van spionage en aangaf dat het geen probleem was voor hen om te executeren (CGVS, p. 16). U bent echter nooit effectief beschuldigd van spionage (CGVS, p. 17). Op 21 oktober 2014 kwam men een tweede oproepingsbrief voor u afleveren bij u thuis, zo verklaarde u (CGVS, p. 18). Uw vader zou toen gezegd hebben dat u vertrokken was en sindsdien is men niet meer naar uw woning gekomen op zoek naar u (CGVS, p. 18). Dat Hamas u bij uw aanmelding op 13 september 2014 vrijuit liet gaan, u nooit effectief beschuldigde en na één bezoek aan uw huis in oktober 2014 geen verdere stappen ondernam om u te zoeken wijst erop dat u allerm minst een doelwit was van Hamas. De vaststelling dat uw familie in Gaza geen problemen heeft momenteel versterkt dit vermoeden nog (CGVS, p. 8). Hoewel u verklaarde dat uw vader een paar keer teruggestuurd werd toen hij naar u in Egypte probeerde te reizen en [Hamas] toen een paar keer tegen uw vader zei dat ze op uw terugkeer aan het wachten waren en dat ze niet wilden dat uw vader u ging bezoeken, verklaarde u in eerste instantie dat de reden voor het terugsturen van uw vader aan de grens zijn job als ambtenaar was (CGVS, p. 16, 19). Bovendien merkt het CGVS op dat uw vader er toch in slaagde om na uw vertrek uit Gaza in 2014 een drietal keer naar Egypte te reizen om u te bezoeken (CGVS, p. 19).

Het CGVS merkt voorts op dat u verklaarde reeds in september 2014 Gaza verlaten te hebben omwille van de door u beweerde vrees voor vervolging en dat u in oktober 2014 nogmaals opgeroepen werd, waarna u niet meer terugkeerde naar Gaza (CGVS, p. 19). Toch wachtte u tot maart 2018 alvorens Egypte te verlaten richting Europa en daar voor het eerst een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Gevraagd waarom u pas in 2018 naar Europa vertrok nadat u problemen gehad had in 2014, zei u dat u geen andere oplossing had en dat u bezig was met uw studies (CGVS, p. 19). Dat u uw studies prioritair achtte en pas na het verkrijgen van uw diploma en voltooiën van uw stage stappen zette om internationale bescherming te verkrijgen relativeert de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging aanzienlijk.”

Door in het eerste middel van het verzoekschrift louter zijn verklaringen over de discussie die hij in 2014 met Hamas had en over de oproepingen en de mondelinge bedreigingen die hij ontving te herhalen en te stellen dat zijn verklaringen hierover uitgebreid waren, slaagt verzoeker er niet in om de motieven van

de bestreden beslissing te ontkrachten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. X; RvS 4 januari 2006, nr. X). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Hiertoe blijft verzoeker evenwel in gebreke. Ook door in dit middel louter te herhalen dat zijn vader Hamas had ingelicht over zijn vertrek en door te stellen dat Hamas zijn familie gerust liet omdat enkel hij voor Hamas een probleem was, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. Temeer nu verzoeker verklaarde dat ook zijn familie tegen de bouw van de moskee gekant was, versterkt de vaststelling dat zijn familie na zijn vertrek geen problemen kende wel degelijk de these dat verzoeker allerminst een doelwit was van Hamas.

Waar verzoeker in het eerste middel nog poneert dat zijn verblijfsvergunning als student in Egypte na het behalen van zijn diploma werd beëindigd en dat hij geen vernieuwing kon krijgen van zijn verblijfsvergunning, zodat naar Europa vluchten zijn enige oplossing werd, weerlegt hij geenszins dat de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging aanzienlijk gerelativeerd wordt door de vaststelling dat hij zijn studies prioritair achtte en pas na het verkrijgen van zijn diploma en het voltooien van zijn stage stappen zette om internationale bescherming te verkrijgen.

Waar hij in het eerste middel nog stelt dat zijn zus enkele weken geleden aan de grensovergang door Hamas werd tegengehouden en over hem werd ondervraagd, waarbij men haar liet weten dat hij zich momenteel in België bevindt en dat zij wachten op zijn terugkeer, beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij maakt hiermee geen gegronde vrees voor vervolging door Hamas of Al-Qassam aannemelijk.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing nog het volgende gesteld:

“Met betrekking tot uw vader dient opgemerkt te worden dat er geen aanwijzingen zijn dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van zijn vroegere job bij de Palestijnse overheid. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw vader in 2006 moest stoppen met zijn job en intussen gepensioneerd is (CGVS, p. 5). Daarnaast stelt het CGVS vast dat uw vader geen ernstige problemen heeft ervaren omwille van zijn vroegere job. U verklaarde dat uw vader altijd lastiggevallen en gepest wordt door Hamas omwille van zijn werk (CGVS, p. 8). Meer specifiek haalde u aan dat uw vader soms moest stoppen als hij onderweg was met de auto en dat de verduistering op de ramen van zijn auto weggehaald werd (CGVS, p. 8). Dergelijke pesterijen zijn onvoldoende zwaarwichtig om te kwalificeren als vervolging of ernstige schade, laat staan dat er in uw hoofde sprake zou zijn van vervolging of ernstige schade.”

Ook deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met Hamas of Al-Qassam niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëliësch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering

– en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

In het tweede middel van het verzoekschrift stelt verzoeker dat het voor hem praktisch onmogelijk is om naar Gaza terug te keren en dat er sprake is van een voortdurende toestand van geweld in Gaza die leidt tot systematische en voortdurende schendingen van fundamentele mensenrechten, zodat er een ernstige aantasting is van de menselijke waardigheid en een onmenselijke en vernederende behandeling ten aanzien van de burgers in Gaza.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwist of ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëliëse autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëliëse blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers situatie dient te worden beoordeeld volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet bijgevolg aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“U verklaarde vooreerst zelf dat jullie niet echt arm of rijk zijn, maar een beetje tussenin (CGVS, p. 6). Uw vader heeft voldoende inkomen om het gezin te onderhouden, naast het geld van zijn pensioen – volgens het door u neergelegde attest een maandelijks bedrag van 4624 shekel, wat ruim 1100 EUR is - heeft hij ook nog inkomen van een parfumwinkel (CGVS, p. 5, 6). Twee van uw broers dragen financieel bij door les te geven (CGVS, p. 6, 7). Uw broer E. (...) is nog bezig met zijn studies verpleegkunde, uw zus D. (...) gaat naar school en uw zus N. (...) studeert tandheelkunde in Egypte (CGVS, p. 7). Voorts blijkt dat u uw universitaire studies tandheelkunde in Egypte deed en dat alle kosten hiervoor, met name het inschrijvingsgeld, dat het eerste jaar het aanzienlijke bedrag van 2400 USD bedroeg en de daaropvolgende jaren de helft, uw logies in een appartement dat u samen met vrienden huurde, kosten om te eten en dergelijke, volledig betaald werden door uw familie (CGVS, p. 11). Dat uw familie voldoende geld heeft om twee kinderen in het buitenland te laten studeren is een sterke aanwijzing dat jullie financiële situatie meer dan behoorlijk is. Voorts blijkt dat de woning waar u verbleef toen u in de Gazastrook woonde eigendom is van uw familie en dat deze woning vrij groot is (CGVS, p. 7). U zei immers dat er een garage is voor de auto die uw vader bezit, een grote gastenkamer, een grote zaal, drie slaapkamers, een vrije kamer, nog een andere kamer, drie toiletten, een balkon en een keuken (CGVS, p. 8). Hier bovenop werd nog een appartement bijgebouwd voor uw broer M. (...), die recent trouwde, en uw andere broer (CGVS, p. 7, 8). Daarnaast stelt het CGVS vast dat u twee maternale tantes en één oom hebt die sinds lang in Zweden verblijven en de Zweedse nationaliteit hebben (CGVS, p. 10). Hoewel er problemen zouden zijn tussen deze oom en uw moeder, blijkt uit uw verklaringen dat uw tante in Zweden u herhaaldelijk ondersteunde, zo gaf zij geld aan uw ouders bij feesten en werd dat geld gebruikt om uw studies te financieren (CGVS, p. 11, 21). Uw familie in Zweden leende u ook een deel van het geld dat u nodig had om uw reis naar Europa te bekostigen (CGVS, p. 21). Uit het geheel van deze elementen blijkt dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is en dat op ondersteuning van uw familie kan rekenen.”

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting, dit te meer gelet op zijn profiel evenals het profiel van zijn familie. Bijgevolg kan verzoeker niet volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift louter tot het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, doch brengt hiermee echter geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij wijst erop dat uit recente informatie blijkt dat de grensovergang opnieuw gesloten is omwille van de hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas en dat dit ook door de Raad in het arrest nr. X van 16 januari 2019 werd bevestigd. Er zijn, aldus verzoeker, praktische belemmeringen en veiligheidsbarrières die een terugkeer naar Gaza belemmeren, waardoor het actueel voor verzoeker niet mogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 25 maart 2019 en de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker beschikt over een identiteitskaart(nummer), zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort te bekomen en terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah

open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk, 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Voorts is er in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. In zoverre hij in het tweede middel verwijst naar het arrest nr. X (hij doelt allicht op het arrest nr. X, met rolnummer X) van 16 januari 2019 van de Raad, volstaat het erop te wijzen dat de informatie waarop het CGVS zich in dit dossier baseerde en die door de Raad onvoldoende actueel en/of volledig werd geacht, reden waarom werd overgegaan tot vernietiging van de toen bestreden beslissing, ondertussen geüpdatet werd. De Raad benadrukt bovendien dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost te Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de

gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is bijgevolg mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week open (van zondag tot en met donderdag). De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van *Egyptair*. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met *Egyptair*. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat *supra*, onder punt 2.3.3., werd uiteengezet, blijkt immers dat aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas geen geloof kan worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs van worden uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, wat een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in de risico-analyse rekening houdt met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 31 mei 2019 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie "*Operatie Beschermde Rand*" startte. In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van "*de Grote Mars van de Terugkeer*". Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden).

Uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2019 blijkt bovendien dat het geweld tussen Israël en Hamas opnieuw opflakkerde nadat een raket die maandag 25 maart 2019 "*per vergissing*" vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het *Palestinian Centre for Human Rights* (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, waaronder 44 kinderen, zijn ontheemd. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van "*de Grote Mars van de Terugkeer*". Volgens het Palestijnse

Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond.

Voorts leest de Raad in de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2019 en de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019*" van 10 september 2019 dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 Palestijnen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia, waarbij ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een *drone* die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid.

Ook in 2019 werden Palestijnen getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van "*de Grote Mars van de Terugkeer*". Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename van geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. OCHA registreerde van 30 maart 2018 tot 30 april 2019 156 Palestijnse slachtoffers, waaronder 43 kinderen, en 31.249 gewonde Palestijnen in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van "*de Grote Mars van de Terugkeer*". In de periode van april tot en met augustus 2019 zouden er volgens OCHA langs Palestijnse kant 55 doden en ongeveer 5800 gewonden zijn bij het conflict.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("*zone-tampon*"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren en vissers.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen en mee in aanmerking genomen de vaststellingen uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018, dient te worden besloten dat, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld, zoals ook in 2019 meermaals is gebeurd, er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld

dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van verwerende partij, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van de Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt te dezen nogmaals dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Uit de door verzoeker in zijn aanvullende nota van 12 maart 2020 aangehaalde informatie blijkt ten slotte dat de hierboven uiteengezette situatie actueel weinig veranderd is en zich dus ook recent voortzet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing als volgt overwogen:

“In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Gaza en hierbij verwijst naar de moskee gelinkt aan Al-Qassam die dichtbij uw woning ligt en waar soms leden van Hamas of Al-Qassam zitten of een vlag geplaatst wordt die een doelwit zou(den) kunnen vormen (CGVS, p. 15) dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u op geen enkele wijze aangetoond hebt dat de moskee in kwestie gelinkt is aan Al-Qassam. Het CGVS merkt voorts op dat deze moskee volgens uw verklaringen in 2007 of 2008 – intussen ruim tien jaar geleden - gebouwd werd en dat noch u, noch uw familieleden in al de jaren sindsdien het slachtoffer zijn geweest van willekeurig geweld omwille van nabijheid bij de moskee. Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat de huizen van burgers gelegen in de nabijheid van moskeeën een doelwit vormen van de Israëlische veiligheidsdiensten, noch blijkt hieruit dat de mate van geweld nabij moskeeën zodanig hoog is dat er een dermate grote dreiging is voor de burgerbevolking die er in de buurt woont om een reëel risico op ernstige schade te lopen. Er dient overigens vastgesteld te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat uw familie nog steeds woonachtig is in hetzelfde huis, daar zelfs een verdieping bijbouwde en het blijkbaar niet opportuun achtte huisvesting te zoeken op een andere plek in de stad waardoor jullie zichzelf niet aan een dergelijk risico zouden blootstellen. Aldus moet worden vastgesteld dat u geen bewijs levert dat u specifiek zal worden geraakt om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, zodat de mate van willekeurig geweld die vereist is om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus in uw hoofde niet lager moet worden ingeschat.”

Deze motieven worden door verzoeker niet betwist, zodat ze onverminderd overeind blijven en bijgevolg door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen

vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN